

ŽIVOTOPIS

Günter Klinger

Můj děda se narodil 28. 9. 1939 v Broumově; do úřednické, Česko - německé rodiny.

Dětství prožil v čase druhé světové války. Do první třídy začal chodit v Broumově v roce 1945. Začátek školy pro něho byl velice těžký, mluvil více německy než česky, což v Sudetech bylo tenkrát normální. Děti z čistě českých rodin ho nepřijali, mlátili ho a nadávali mu. Děda měl ještě staršího bratra Horsta a mladší sestru Hanelore. Po skončení základní školy si musel vybrat, zda půjde do Ostravy a vyučí se za horníka nebo do chemického průmyslu do Pardubic. Psal se rok 1953 a děda nastoupil na chemické učiliště v Rybitví na obor lučebník v podniku Východočeské chemické závody(VCHZ). Měl tak blíže ke své mamince do Broumova, která tam žila sama.

Bratr Horst se stal horníkem, zemřel při dopravní nehodě v roce 1962. Sestra Hanelore se stala zdravotní sestrou a zůstala v Havířově celý život až dodnes.

Děda po ukončení učiliště nastoupil do VCHZ a v roce 1958 nastoupil základní vojenskou službu v Uherském Hradišti. Po příchodu z vojny dál pracoval v Rybitví na výrobě betanaftolu v dost špatných pracovních podmínkách. Tam se seznámil s moji babičkou Jitkou, která tam pracovala také, protože pocházela z rodiny se špatným politickým profilem. Její otec byl v 50. letech politický vězeň a její babička byla majitelka statku.

Babička a děda se vzali v roce 1967 a v srpnu 1968 se jim narodil můj táta, za 5 let moje teta Gábina. Děda i babička nesměli do roku 1989 nikam cestovat, v práci neměli žádný postup. Přitom oba chtěli studovat, dědu zajímala práva a babička chtěla být lékařkou nebo učitelkou, ale studium jim nebylo umožněno.

Dedečkův tatínek byl Němec a musel v roce 1943 nastoupit do wermachtu, kam byl povolán i dědův strýc Richard. Dědův otec byl zajat a prožil 4 roky v zajateckém táboře v Rusku. V roce 1946 byl deportován zpět do Německa v rámci výměny zajatců. Prababičce s dětmi nebylo umožněno za manželem vycestovat. Můj děda se se svým otcem viděl až v roce 1967, kdy mu povolili vycestovat na návštěvu do západního Německa. To se ale viděli naposledy, protože praděda zemřel v roce 1968. Svého otce skoro nepoznal, byli spolu jen 3 roky od narození, pak 1 den když zemřel dědův bratr Horst a pak v roce 1967, kdy spolu strávili asi měsíc.

Praprastrýc Richard, bratr prababičky, prošel válku tam a zpět jako pěšák a vše vyprávěl mému dědovi po revoluci v roce 1989, kdy za ním začal děda jezdit do Německa. Děda mně vyprávěl strýcovy zážitky z války, jak je vítali na Ukrajině jako osvoboditelé od Ruska, jak zběhl z Ostravské operace a toulal se do konce války po Čechách. Po skončení války, když viděl deportace Němců z Broumova, kde zemřel jeho otec a do odsunu šla i jeho dívka, rozhodl se utéct do Německa, protože legálně by mu to nedovolili. To se mu povedlo u Karlových Varů. Setkal se se svojí dívkou, vzali se a žili v Německu. Richard zemřel v roce 1999 ve věku 92 let. Moje prababička žila až do své smrti v roce 1984 v Broumově.

Děda i táta na naše předky často vzpomínají, jsou rádi, že došlo v roce 1989 ke změně, že se povedlo komunistický režim odstranit a mohli se se svými blízkými v cizině vidět a jejich nelehký život prezentovat pravdivě. Já tak mohu vědět o své rodině pravdu. I když měl děda nelehký život a dětství a nemohl skoro poznat svého tátu, tak aspoň teď na sklonku svého života si to mohl s babičkou v důchodu vynahradit, cestovat a žít svobodný život.